

DET GAMLE TESTAMENTE

Gud skaber verden	7	De Ti Bud	98
Guds første børn.....	12	Jerikos mure.....	106
Kain og Abel	18	Gideon.....	112
Den store oversvømmelse.....	25	Samson.....	118
Tårnet i Babel.....	30	Drengen Samuel	125
Guds løfte til Abraham	34	David og Goliat.....	130
Isak og Rebekka	43	Den kloge kong Salomo	137
Jakob og Esau	46	Elias – ild fra Himlen	144
Josef og drømmene	56	Jonas og den store fisk.....	151
Gud redder sine børn i Egypten ...	64	Den glohede ovn	157
Slaver i Egypten	73	Daniel og løverne	164
Gud kalder Moses	79	Dronning Ester	169
Ud af Egypten.....	83	Guds by genopbygges	176
Overgangen over Det Røde Hav og Guds omsorg for sine børn.....	91		

DET NYE TESTAMENTE

Jesu fødsel	184	Lignelser om glæden ved at finde noget tabt	246
Jesus vokser op	190	Jesus viser, hvem han er	251
Jesus bliver døbt og fristet	196	Jesus på vej til Jerusalem	253
Jesus kalder sine første disciple	202	Jesus opvækker Lazarus fra de døde.....	256
Jesus forvandler vand til vin	205	Den stille uge.....	262
Jesus taler med autoritet	210	Jesus bliver korsfæstet, dør og læg- ges i en grav	281
Bjergprædikenen	212	Jesus bliver levende igen	287
Jesus helbreder mange og kalder en discipel mere	218	Jesus vender tilbage til Galilæa ...	294
Jesus fortæller lignelsen om landmanden	222	Jesus stiger op til Himlen og sender Helligånden	298
Stormen lægger sig og dæmoner uddrives	226	Stefanus, den første martyr	306
Jesus mætter tusinder	230	Jesus kalder Paulus som apostel.....	311
Jesus elsker børn	235	Det store syn om Himlen	319
Jesus underviser lovkyndige og farisæere	241	Fadervor.....	324
		Den apostolske trosbekendelse ...	325

GUDS LØFTE TIL ABRAHAM

(Første Mosebog 11-22)

Nogle af Sems efterkommere boede i landet Ur i Kaldæa. En af dem hed Abram.

Herren sagde til Abram: »Du skal rejse væk fra dit land og hele din familie og rejse til et land, som jeg vil vise dig. Du skal blive til et stort folk, og jeg vil velsigne dig. Jeg vil sørge for, at alle kommer til at kende dit navn, og du skal blive til glæde for dem. Jeg vil gøre godt mod dem, der gør godt mod dig, og forbande dem, der forbander dig. Alle mennesker på jorden vil opleve stor glæde på grund af dig.«

Så rejste Abram sammen med Saraj, sin kone, og Lot, sin nevø, sådan som Herren havde sagt, at han skulle. De pakkede alt, hvad de havde, og tog deres tjenestefolk med og rejste mod landet Kana'an. Abram var 75 år gammel og Saraj var 65. Da de nåede frem til landet, hvor kana'anæerne boede, talte Herren igen til Abram og sagde: »Dette land vil jeg give til dine efterkommere.« Abram byggede et alter til Herren. Abram troede på, at Herren nok skulle sørge

for, at han fik børn, selv om Saraj var ved at blive gammel og ikke havde fået børn endnu.

Herren velsignede Abram, og han blev meget rig. Han havde meget guld og sølv og kæmpestore flokke af kvæg. Da Abram og Lot blev enige om at gå hver til sit, talte Herren igen til Abram: »Se dig omkring i dette pragtfulde land. Jeg vil give dig og dine efterkommere det hele, så langt som du kan se i alle retninger. Det skal være jeres altid. Dine efterkommere skal blive så mange, at de er umulige at tælle. Ligesom det er umuligt at tælle alle sandkornene på stranden, sådan skal det være umuligt at tælle alle dine efterkommere. Du må gå lige derhen, hvor du vil i dette land, for jeg giver det hele til dig.« Abram flyttede til Hebron og satte sine telte op ved de store træer i Mamre. Her byggede han et alter for at takke Herren.

Herren beskyttede fortsat Abram og Lot, men Abram og Saraj fik stadig ingen børn.

Igen talte Herren til Abram: »Abram, du skal ikke være bange. Jeg passer på dig. Der venter dig noget stort.« Abram svarede: »Gud, min Herre, hvad skulle det være? Eliezer, min tjener, kommer til at arve alt det, jeg har, fordi jeg ingen børn har.«

Men Gud sagde til Abram: »Eliezer skal ikke arve dig, det skal din egen søn.« Herren tog Abram med udenfor. »Kig op på himlen, Abram. Prøv, om du kan tælle stjernerne. Så mange efterkommere skal du få.«

Abram stolede på, at Gud ville holde sit løfte, og derfor var han retfærdig i Guds øjne.

Abram bragte et brændoffer til Gud af en kvie, en ged, en vædder, en turteldue og en dueunge. Om aftenen sagde Gud til ham: »Dine efterkommere vil komme til at leve som fremmede i et land i 400 år. De vil blive dårligt behandlet, men jeg vil vise min store magt og bringe dem tilbage hertil med store skatte. Du selv får et langt liv, før du skal dø. Når dine efterkommere har levet i det fremmede i fire generationer, kommer de hertil igen, men først når jeg har straffet amoritterne for alt det, de har gjort.

Det land, som jeg vil give dig, strækker sig fra den store flod i Egypten til den store flod Eufrat. I landet bor kenitterne, kenizzitterne, kadmonitterne, hittitterne, perizzitterne, refaitterne, amoritterne, kana'anæerne, girgashitterne og jebusitterne.«

Abrams kone, Saraj, havde en tjenestepige, der hed Hagar. En dag sagde Saraj til Abram: »Herren har ikke givet mig et barn. Få et barn med Hagar, som vi så kan opdrage som vores eget.« Det var ti år siden, at Herren havde lovet Abram en søn, men Saraj havde stadig ingen børn fået. Abram gjorde, som Saraj sagde, og Hagar blev hurtigt gravid. Men derefter ville Hagar ikke gøre, som Saraj sagde, og Saraj behandlede hende dårligt. og til sidst flygtede Hagar fra Saraj.

Herrens engel fandt Hagar i ørkenen. Han sagde til hende, at hun skulle tage hjem og være Sarajs tjenestepige igen. Herren lovede, at han ville velsigne Hagars søn. Han sagde: »Han skal få mange efterkommere, ja så mange, at ingen kan tælle dem. Du skal kalde din søn Ismael, som betyder 'Herren hører', fordi Herren har hørt din klage. Ismael vil blive som et vildæsel, der altid er på tværs og altid vil skændes med sine brødre.«

Hagar fødte en søn, og hun kaldte ham Ismael. Abram var da 86 år gammel.

Da Abram var 99 år, besøgte Herren ham igen. Han sagde: »Jeg er den almægtige Gud.

Tro på mig, og synd ikke. Jeg har givet dig et løfte om at gøre din familie stor.« Abram bøjede sig for Herren. Gud sagde til ham: »Du skal blive far til folk i mange lande, og derfor skal dit nye navn være Abraham, som betyder 'far til mange'. Mit løfte til dig står altid fast. Jeg vil være din og dine efterkommeres Gud. Du får dette land, og det skal for evigt være dine efterkommeres land. Din kone skal heller ikke længere hedde Saraj, men Sara, som betyder prinsesse. Jeg vil give hende en søn, og hun skal blive mor til mange mennesker, også til konger.«

Abraham begyndte at le og tænkte: »Kan man blive far som hundredårig? Kan Sara få børn, når hun er 90?« Og han sagde: »Ja, Herre, velsign min søn Ismael.«

Gud sagde til Abraham: »Din kone Sara vil føde den søn, jeg har lovet dig. Du skal kalde ham Isak. Jeg vil også velsigne din søn Ismael, som du har bedt om. Han skal blive far til tolv prinser. Han skal blive overhoved for et stort folk. Men mit løfte gælder den søn, som Sara vil føde om et år.«

En dag, da Abraham sad i teltåbningen ved Mamre i middagsheden, kom Herren på besøg i skikkelse af en rejsende og to andre mænd. Abraham fik øje på de tre mænd ved teltet og skyndte sig hen til dem og bøjede sig for dem. Han sagde: »Herre, hvis jeg er værdig til det, så lad mig give dig noget at spise og drikke. Lad mig hente noget vand til dig, så du kan få vasket dine fødder, mens du hviler dig i skyggen under træet. Jeg henter noget brød til dig, og når du har spist, kan du rejse videre.«

De tre mænd svarede: »Det må du gerne gøre.«

Abraham skyndte sig at spørge Sara, om hun ville bage noget brød, og en tjener slagtede en kalv og tilberedte den. Abraham tog brød, smør, mælk og kalvekødet med tilbage til gæsterne. Han vartede dem op, mens de spiste i skyggen af træet.

Mændene spurgte så Abraham: »Hvor er din kone Sara?«

»Hun er i teltet,« svarede Abraham.

Herren sagde: »Når jeg kommer igen om et år, har Sara født en søn.« Sara hørte, hvad Herren sagde, for hun stod bag teltdøren og lyttede med. Men Sara og Abraham var jo begge meget gamle, så Sara begyndte at le. Hun kunne umuligt forestille sig, at hun skulle få et barn. Herren hørte, at Sara lo, og spurgte Abraham: »Hvorfor lo Sara ved tanken om, at hun skulle få et barn? Tror I, at noget er umuligt for Herren? Jeg kommer igen om et år, og så skal I se, at Sara har en søn!«

Sara blev bange og sagde: »Jeg lo virkelig ikke.« Men Herren sagde: »Jo, det gjorde du.«

Herren holdt sit løfte til Sara. Hun blev gravid og fødte en søn. Hun var 90 år gammel, og Abraham var 100, da barnet blev født. De kaldte ham Isak, som betyder 'latter'; det var det navn, Gud havde givet ham. Sara sagde: »Gud har givet mig latter, og alle, som hører om det her, vil le sammen med mig. Hvem kunne have forestillet sig, at jeg skulle sidde med et spædbarn, som Gud har givet Abraham i hans høje alder?«

Da Isak ikke længere fik bryst hos sin mor, holdt Abraham en stor fest.

Hagars søn, Ismael, drillede Isak, og det gjorde Sara gal. »Send dem væk!« sagde hun til Abraham. »Han skal jo ikke arve dig!«

Abraham blev ked af det, for han elskede Ismael meget højt. Herren trøstede ham: »Du skal ikke bekymre dig om Ismael og hans mor. Gør, som Sara siger. Jeg holder mit løfte til dig om Isak, men jeg vil også gøre din søn Ismael til en stor mand, fordi han er din søn.«

Næste morgen gav Abraham Hagar og Ismael noget brød og noget vand og sendte dem ud i ørkenen. Da vandet slap op, lagde Hagar Ismael ind i skyggen af en busk og gik lidt væk, så hun ikke skulle se ham dø af tørst. Hun satte sig ned og græd. Herren holdt øje med dem og hørte Ismael græde. Herrens engel kaldte på Hagar og sagde: »Hvad er der galt? Du skal ikke være bange. Gud har hørt, at din søn græder. Rejs dig, og gå hen og hjælp ham op, for jeg vil gøre ham til en stor mand.« Pludselig kunne Hagar se en brønd med vand, og hun kunne give Ismael noget at drikke. Gud passede på drengen, mens han voksede op i ørkenen. Ismael blev meget dygtig til at skyde med bue og pil. Han boede i Parans ørken sammen med sin kone, som hans mor havde hentet i Egypten.

Et stykke tid efter satte Herren Abraham på en prøve.

»Abraham!« kaldte han.

»Ja!« svarede Abraham.

»Tag din søn Isak, som du elsker så højt, og før ham med op på et bjerg i landet Morija. Der skal du ofre ham til mig.«

Næste morgen stod Abraham tidligt op og sadlede sit æsel. Han tog Isak og to tjenere med og brænde til offeret, og så tog de af sted mod Morija. De rejste i tre dage, før Abraham kunne se det bjerg, som Gud havde udpeget for ham. Han sagde til tjenerne: »Bliv her sammen med æslerne. Isak og jeg går op på bjerget for at tilbede Herren, og når vi er færdige, kommer vi tilbage til jer.«

Abraham bar kniven og ilden til offeret, og Isak bar brændet op ad bjerget. Mens de gik, spurgte Isak: »Hvor er det lam, vi skal ofre? Vi har kun ild og brænde med.«

Abraham svarede: »Herren finder selv et lam til os, min dreng.«

De fortsatte, indtil de nåede stedet, som Gud havde udpeget for Abraham. Her byggede Abraham et alter og lagde brændet på det. Så bandt han Isak og lagde ham oven på brændet. Han tog kniven i hånden og skulle til at ofre sin søn.

Men Herrens engel råbte til ham: »Abraham! Abraham!«

»Ja!« sagde Abraham.

»Gør ikke noget ved drengen!« sagde han. »Lad ham være. Nu ved jeg, at du stoler på Gud, for du ville have givet mig din eneste søn.«

Da Abraham så op, fik han øje på en vædder, som havde fået hornene viklet ind i noget buskads. Han fik fat i den og ofrede den i stedet for Isak på det alter, han havde bygget. Abraham gav stedet navnet 'Herren sørger for det', og det kaldes stedet stadig.

Herrens engel talte igen til Abraham: »Fordi du var villig til at give mig din søn, sværger jeg ved mig selv, at jeg vil velsigne dig endnu mere, og du skal få endnu flere børn, end der er stjerner på himlen og sandkorn ved havet. Dine efterkommere skal aldrig frygte nogen. Alle mennesker på jorden skal få velsignelse af dine efterkommere, fordi du gjorde, som jeg sagde.«

Abraham vendte hjem til Be'ersheba sammen med Isak og sine tjenere.

ISAK OG REBEKKA

(Første Mosebog 23-24)

Sara blev 127 år. Da hun døde, købte Abraham en grotte på en mark i Kana'an, øst for Hebron, og begravede hende der. Herren havde velsignet Abraham på alle måder.

Abraham kaldte på den ældste af sine tjenere, som havde ansvaret for alt, hvad Abraham ejede, og sagde: »Du må love mig og sværge ved himlens og jordens Gud, at du ikke finder en kone til min søn her blandt kana'anæerne. Du er nødt til at rejse til mit hjemland, hvor min familie bor, og finde en kone til Isak der.«

Tjeneren spurgte: »Hvad nu, hvis kvinden ikke vil følge med mig hertil? Skal jeg så lade Isak rejse derhen?«

Abraham svarede: »Du må ikke tage min søn med derhen! Herren, himlens Gud, som bad mig rejse hertil, har lovet mig, at han ville give dette land til mine efterkommere. Han vil sende sin engel sammen med dig, så du kan finde en kone til min søn der. Hvis hun ikke vil med, er det ikke din skyld, men du må ikke tage min søn med derhen.«

Tjeneren tog så ti kameler læssede med gaver og rejste til Nakor i Aram-Naharajim. Han trak sine kameler hen til brønden uden for byen, lige da byens kvinder kom ud efter vand, og så bad han til Herren: »Herre, du min herre Abrahams Gud, vis din velvilje over for Abraham og lad mig finde den kvinde her ved brønden, som du har udvalgt til kone for din tjener Isak. Når jeg stiller mig hen til brønden og beder en kvinde om en tår at

drikke fra hendes krukke, så lad det være hende, der svarer: Værsgo, jeg vil også øse noget op til dine kameler.«

Mens han sad og bad, kom Rebekka, Betuels datter, ud til brønden. (Betuel var søn af Abrahams bror Nakor og hans kone Milka). Hun var meget smuk. Hun gik hen og fyldte sin krukke med vand. Tjeneren gik hen og bad hende: »Må jeg få en tår vand fra din krukke?«

Rebekka svarede: »Ja, værsgo.« Hun rakte ham krukken, og han drak. Så sagde hun: »Lad mig også give dine kameler noget at drikke.« Hun trak vand op af brønden, indtil kamelerne havde fået slukket tørsten.

Tjeneren kiggede længe på hende. Nu vidste han, at Herren havde hørt hans bøn, og han gav kvinden en smuk guldring til at sætte i næsen og to tykke guldarmbånd. Så spurgte han hende: »Hvis datter er du? Er der mulighed for, at vi kan overnatte hos din far?«

Hun fulgte tjeneren hjem, og her blev han budt hjertelig velkommen. Tjeneren ville ikke have noget at spise, før han havde fortalt hele historien om det løfte, han havde givet Abraham, og om, hvordan Gud havde svaret på hans bøn. Rebekkas far, Betuel, og hendes bror Laban sagde: »Det er Guds vilje! Du må gerne tage Rebekka med og give hende som kone til din herres søn, sådan som du har fortalt.«

Rebekka ville gerne med allerede den næste dag. De sendte hende af sted sammen med hendes tjenestepiger og gav hende gode ord med på vejen: »Søster, vi håber, du må blive mor til mange millioner. Vi håber, at dine efterkommere aldrig skal være bange for deres fjender.«

Isak tog Rebekka til kone, og han elskede hende.

BJERGPRÆDIKENEN

(Matthæus 5-7)

Jesus blev ofte fulgt af en stor flok mennesker, men en dag ville han undervise sine disciple, og han tog disciplene med et stykke op ad et bjerg, hvor han satte sig og underviste dem:

»Salige er de, der er afhængige af Gud, for de skal få Guds rige.

Salige er de, som sørger nu, for de skal blive trøstet.

Salige er de, der tager imod alt fra Gud, for de skal arve jorden.

Salige er de, som længes efter retfærdigheden, for den skal de komme til at opleve.

Salige er de, som hjælper, selv om det er ufortjent, for sådan vil de selv blive mødt.

Salige er de, som ikke har bagtanker med det, de gør, for de skal se Gud.

Salige er de, som arbejder for fred, for de skal kaldes Guds børn.

Salige er de, som bliver forfulgt, fordi de gør det, der er rigtigt, for de er en del af Guds rige.

I er salige, når I bliver hånet og forfulgt, eller mennesker lyver og taler ondt om jer på grund af mig. I skal være glade, for I får en stor belønning i Himlen. Profeterne blev forfulgt på samme måde før jer.

I er som salt for jorden. Men hvis saltet ikke længere smager af salt, kan man ikke bruge det til noget.

I er lys i verden. Man kan ikke skjule en by, der ligger på et bjerg. Man tænder heller ikke et lys og sætter det ind under en spand, nej, man sætter det ind i stuen, hvor alle kan få glæde af det. I skal også lade jeres lys skinne. Mennesker vil se de gode ting, I gør, og takke jeres far i Himlen.

Jeg er ikke kommet for at ophæve loven eller det, som profeterne har sagt, men for at opfylde det. Hvis jeres retfærdighed ikke er større end de skriftkloges og farisæernes, kan I ikke komme ind i Guds rige.

I har hørt, at der er sagt: »Du må ikke slå ihjel. Hvis du gør det, skal du dømmes i retten.« Men jeg siger, at du bliver dømt i retten, bare du bliver vred på din bror. Enhver, som håner en anden, vil blive dømt af den øverste dommer, og hvis du siger 'tåbel!' til din bror, bliver du dømt til Helvede. Hvis du er på vej til templet med en gave til Gud og kommer i tanke om, at du er uvenner med nogen, så lad gaven ligge ved alteret og gå hen og bliv gode venner med ham igen. Bagefter kan du så give din gave til Gud.

I har hørt, at der er sagt: »Du må ikke være utro.« Men jeg siger, at hvis du ser på en kvinde og får lyst til hende, så har du allerede været utro. Hvis dit højre øje får dig til at synde, så riv det ud og smid det væk. Og hvis din højre hånd får dig til at synde, så hug den af og smid den væk. Det er bedre at miste sit syn og sin førlighed end at komme i Helvede med alle lemmer i behold.

I skal ikke sværge. I skal bare sige ja eller nej. Alt andet kommer fra den Onde. I gamle dage sagde man: Øje for øje og tand for tand, men jeg siger, at hvis nogen slår dig på din højre kind, skal du give ham lov til at slå dig på den venstre også. Hvis nogen vil tage din skjorte, så lad ham få jakken også. Hvis nogen tvinger dig til at gå en kilometer sammen med ham, så gå to, og hvis nogen vil låne noget af dig, så giv ham det.

I har også hørt ordene: »Elsk din næste, og had din fjende.« Men jeg siger, at I skal elske jeres fjender og bede for dem, der forfølger jer! På den måde

viser I, at Gud er jeres Far. Han lader også solen stå op over både de gode og de onde, og han lader det regne på både retfærdige og uretfærdige. Kan I forvente en belønning, hvis I bare elsker dem, der elsker jer? Det gør skatteopkræverne også. Hvis I kun hilser på jeres venner, hvordan adskiller I jer så fra alle andre? Men I skal være fuldkomne, ligesom jeres far i Himlen er fuldkommen.

I får ikke nogen belønning for de gode ting, I gør, hvis I kun gør det for at få ros af andre. I skal ikke være ligesom hyklerne, der kun giver til de fattige, når de er sikre på, at alle ser det. I skal give til de fattige, men gør det skjult. Jeres far i Himlen ser det jo og vil belønne jer.

Når I beder, skal I ikke gøre som hyklerne. De står og beder højt, så alle kan se og høre dem. Når I beder, skal I derimod gå ind på jeres værelse, lukke døren og bede til jeres far, som I ikke kan se, og han, som ser alt, vil belønne jer. Og I skal ikke bede længe uden at tænke over, hvad I siger, for sådan beder de, der ikke kender Gud, og som tror, at de bliver hørt, fordi de bruger mange ord. Jeres far ved, hvad I har brug for, også før I har bedt om det. I skal bede sådan her:

Vor Fader, du som er i Himlen!
Helliget blive dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje
som i Himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld,
som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke ind i fristelse,
men fri os fra det onde.
For dit er Riget og magten og æren
i evighed!

Amen

Hvis I tilgiver andre deres synder, vil jeres himmelske far også tilgive jer.
Men hvis I ikke tilgiver andre, vil jeres himmelske far heller ikke tilgive jer.

Når I faster, skal I ikke lade jer mærke med det, sådan som hyklerne gør.
Vask jeres ansigter, og se glade ud, så ingen kan se, at I faster. Jeres far, som ser alt det, andre ikke ser, vil belønne jer.

I skal ikke samle jer skatte her på jorden, for de kan blive udsat for både rust og tyveri. Saml jer hellere skatte i Himlen, for der er de i fuldkommen sikkerhed. Der, hvor din skat er, vil du også have dit hjerte.

Man kan ikke tjene to herrer samtidig. Enten vil man hade den ene og tjene den anden, eller elske den ene og foragte den anden. Man kan ikke både tjene Gud og altid være optaget af penge.

I skal ikke være bekymrede, hverken for hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke. I skal ikke bekymre jer om, hvad I skal tage på. Er livet ikke mere end mad og kroppen mere end det tøj, vi tager på? Se på fuglene, der flyver på himlen. De hverken sår eller høster eller samler sammen i lader, og alligevel giver jeres himmelske far dem noget at spise. Er I ikke mere værd end dem? Er der nogen af jer, der kan gøre jeres liv én dag længere ved at bekymre sig?

Hvorfor bekymrer I jer om tøj? Se på liljerne, der gror ude på marken.

Lær af dem! De hverken væver eller spinder, men ikke engang kong Salomo var klædt så smukt som dem. Selv græsset, der skal brændes i morgen, har Gud klædt i flotte farver. Tror I ikke, Gud så også vil sørge for tøj til jer, I der stoler så lidt på ham?

I skal ikke være bekymrede for, hvad I skal spise eller drikke, eller hvad I skal tage på, for

jeres far i Himlen ved, at I har brug for det. Derfor skal I først og fremmest søge hans rige og hans retfærdighed, så får I også alt det andet.

I skal ikke dømme andre, for så bliver I også selv dømt.

Bed, og I skal få. Søg, og I skal finde. Bank på, og døren skal åbnes for jer. Alle, der beder, skal få. Alle, der søger, skal finde. Alle, der banker på, får døren lukket op. Hvis din søn beder om et stykke brød, vil du så give ham en sten? Hvis han beder om en fisk, vil du så give ham en slange? Hvis I, der er syndere, kan finde ud af at give jeres børn gode gaver, tror I så ikke også, at jeres far vil give gode gaver til dem, der beder ham om det?

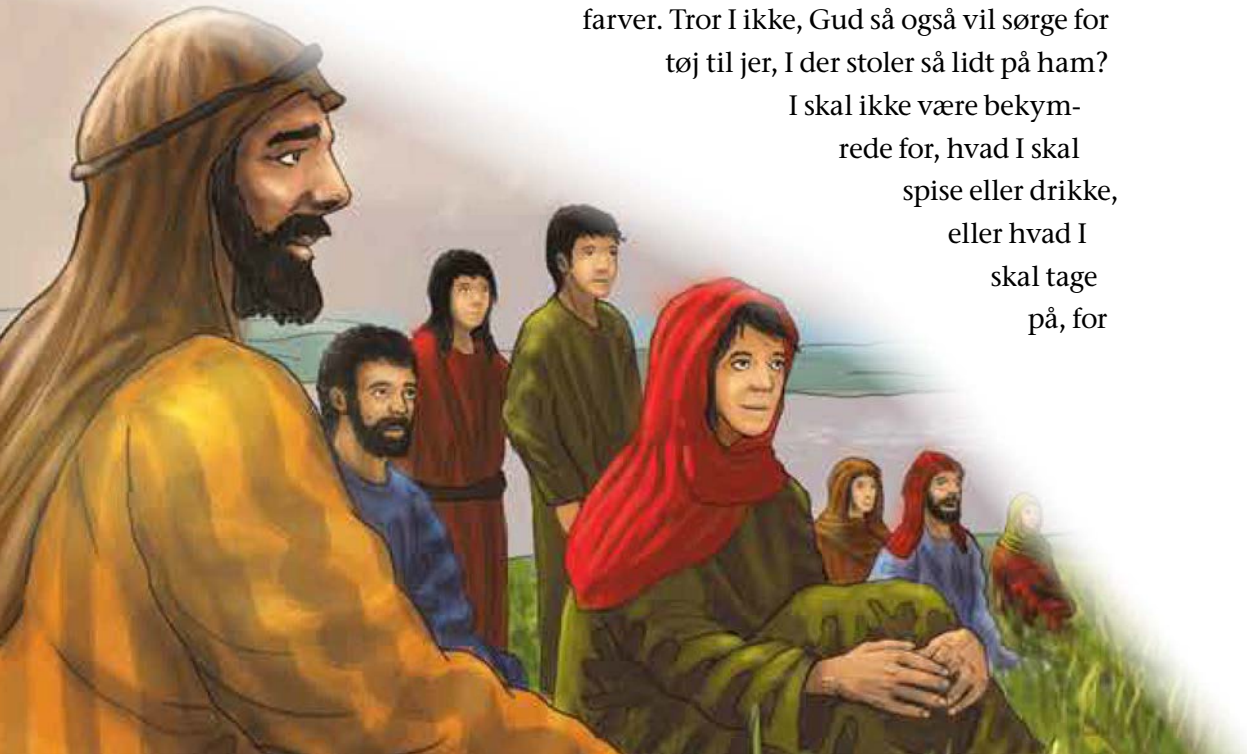
I skal gøre det for andre, som I gerne vil, at de skal gøre for jer. Det er det, loven og profeterne handler om.

Pas på de falske profeter. De ligner får, men de er som grådige ulve. I kan kende dem på det, de gør. Kan man plukke vindruer på en tornebusk, eller figner på tidsler? Et godt træ bærer gode frugter, men et sygt træ bærer dårlige frugter. Sådan skal I kende dem på det, de gør.

Det er ikke alle, der kalder mig 'Herre', der skal komme ind i Himmeriget. Kun de, der gør det, min himmelske far ønsker, kommer ind i Himlen. Mange vil komme til mig og sige: »Herre, se, hvor store ting vi har gjort i dit navn.« Men jeg vil sige til dem: »Gå væk fra mig, for I har handlet imod Guds bud.«

Enhver, som hører, hvad jeg siger, og som også gør det, er som en mand, der byggede sit hus på en solid klippe. Regnen styrtede ned, der blev oversvømmelse, og stormen rev og sled i huset. Men huset blev stående, fordi det var bygget på en klippe. Enhver, som hører, hvad jeg siger, men ikke gør det, er derimod som en tåbelig mand, der byggede sit hus på sandet. Regnen og oversvømmelsen kom, og stormen rev og sled i huset, og huset væltede med et mægtigt brag!«

Da Jesus var færdig med at sige alt det, stod hele flokken af mennesker igen omkring ham, og de var overvældede af hans undervisning. Han underviste dem med en autoritet, som ingen af dem, der ellers underviste i Skriften, havde.

JESUS HELBREDEDE MANGE OG KALDEDE EN DISCIPEL MERE

(Matthæus 9. Markus 2. Lukas 5)

En dag, hvor Jesus gik gennem en by, mødte han en mand, der var spedalsk over hele kroppen. Manden faldt på knæ for Jesus og sagde til ham: »Herre, hvis du vil, kan du gøre mig rask.«

Jesus rakte hånden ud og rørte ved manden. »Jeg vil gerne gøre dig rask. Bliv ren!« Med det samme var spedalskheden væk.

»Du må ikke fortælle nogen om det,« sagde Jesus til ham. »Gå hen til præsten og få ham til at undersøge dig, og så skal du gå hen og ofre det, som Moses har fastsat, for at vise alle, at du er blevet rask.«

Nyheden om Jesus nåede ud til alle. Store flokke af mennesker kom for at lytte til ham og for at blive helbredt for deres sygdomme. Ofte gik Jesus hen for at være alene, så han kunne bede.

Da Jesus kom tilbage til sit hjem i Kapernaum, var der kommet mange lærere og præster, der underviste i Moses' lov, for at høre på ham. De var alle samlet i et hus, og der var så mange derinde, at der umuligt kunne komme flere ind. Mens Jesus talte Guds ord til alle dem, der sad derinde, kom fire mænd med en ven, der var lam, for at Jesus skulle gøre ham rask. Da de så, at de ikke kunne komme ind i huset, gik de op på taget og fjernede nogle tagsten, og forsigtigt firede de deres syge ven ned midt i menneskemængden lige foran Jesus.

Jesus så på den lamme mand, der lå på sin seng. Han så, at vennerne troede på ham, og sagde til manden: »Fat mod, søn, dine synder er tilgivet.«

De skriftkloge og farisæerne spurgte sig selv: »Hvem tror han, han er? Det er kun Gud, der kan tilgive synder!«

Jesus vidste, hvad de tænkte, og han sagde: »Hvorfor står I og tænker sådan? Hvad er lettest at sige: 'Dine synder er tilgivet', eller: 'Rejs dig og gå?' Men I skal vide, at Menneskesønnen har magt på jorden til at tilgive synder.« Derfor sagde Jesus til manden, som lå på sin seng: »Rejs dig op, tag din seng og gå hjem!«

Straks rejste manden sig op, han tog sin seng og gik hjem, mens han takkede Gud. Alle, som så det, var forbløffede og gav Gud æren. De blev stille over for Jesu store magt og sagde: »Vi har set helt utrolige ting i dag!«

Jesus tog af sted og gik langs søen. Der samlede sig igen en flok mennesker, og han underviste dem. Da han kom forbi toldstedet, så han Levi, som også blev kaldt Matthæus, Alfæus' søn. Han sad og opkrævede told, men Jesus sagde til ham: »Kom og følg mig!« Og Levi rejste sig op, lod det hele ligge og fulgte efter Jesus.

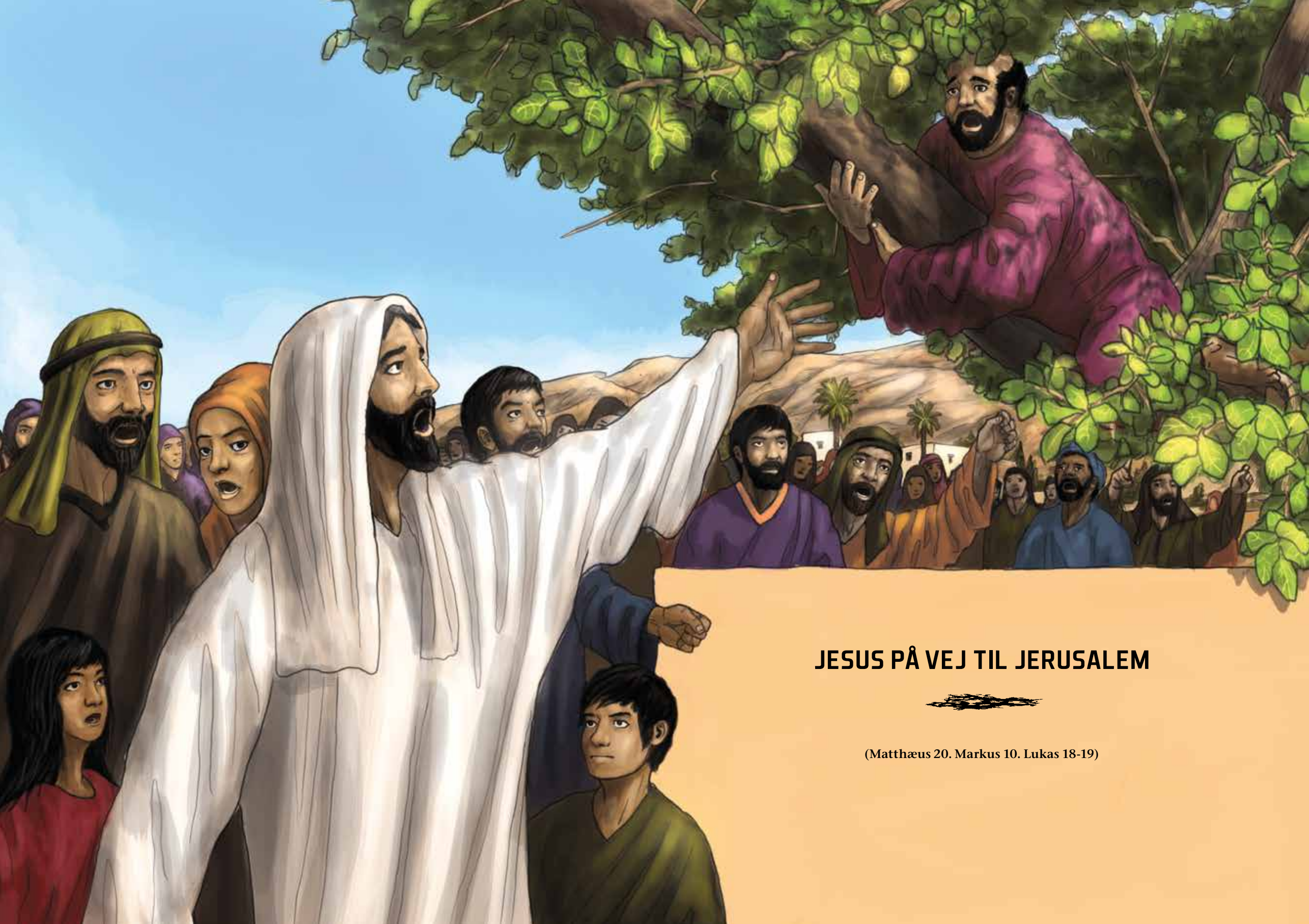
Levi holdt en stor fest for Jesus i sit hjem. De andre gæster var også toldere, og de spiste sammen med Jesus og hans disciple. Farisæerne og deres skriftkloge klagede til disciplene: »Hvorfor spiser I sammen med toldere og syndere?«

Jesus svarede: »Raske mennesker har ikke brug for en læge, men det har de syge. Det er synderne, ikke de retfærdige, jeg er kommet for at kalde til omvendelse.

Jesus udpeger tolv apostle (Markus 3, Lukas 6)

Jesus gik op på et bjerg sammen med nogle mænd, som han havde udvalgt til at være hans disciple. Ud af dem valgte han tolv til at være apostle. De tolv skulle følges med ham og lære af ham. Senere skulle de selv sendes ud for at prædike og helbrede og uddrive dæmoner. Han valgte Simon, som han kaldte Peter, Jakob og hans bror Johannes, som Jesus kaldte 'tordensønerne', Andreas, Filip, Bartholomæus, Matthæus, Thomas, Jakob, Alfæus' søn, Thaddæus, Simon, som kaldtes zeloten og Judas Iskariot, som forrædte ham.

JESUS PÅ VEJ TIL JERUSALEM

(Matthæus 20. Markus 10. Lukas 18-19)

Jesus og disciplene begav sig på vej til Jerusalem. Mens de var på vej, kaldte Jesus på de tolv disciple for at tale med dem alene: »Se, nu går vi op til Jerusalem. Alt det, der er blevet skrevet om Menneskesønnen af profeterne i Skrifterne, skal nu opfyldes. Han skal blive forrådt til ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de vil dømme ham til døden. Han bliver overladt til ikke-jøder, og de vil håne ham, fornærme ham, spytte på ham, piske ham og til sidst slå ham ihjel. Og tre dage efter vil han stå op igen.«

Men disciplene forstod ikke, hvad han sagde. Meningen var skjult for dem, og de turde ikke spørge ham.

Senere, da de nærmede sig Jeriko, flokkedes en masse mennesker om ham. Der sad to blinde mænd og tiggede ved vejen. Den ene hed Bartimæus, og han hørte larmen og spurgte, hvad der foregik. De sagde til ham: »Jesus fra Nazaret kommer forbi.« Bartimæus og hans ven råbte til Jesus: »Jesus, Davids søn, hjælp mig!«

Folk i mængden sagde til dem, at de skulle tie stille, men de råbte bare endnu højere: »Herre, Davids søn, vær barmhjertig mod os!«

Jesus standsede og sagde: »Hent dem hen til mig.« Nu sagde folk til de blinde mænd: »Op med modet! Rejs jer, Jesus kalder på jer.« Bartimæus smed sin kappe og sprang op. De blinde mænd kom så hen til Jesus.

Jesus spurgte dem: »Hvad vil I, at jeg skal gøre for jer?«

De sagde til ham: »Herre, lad vores øjne blive åbnet.« Jesus fik medlidenhed med dem, og han rørte ved deres øjne, og straks kunne de se igen. »Nu kan I gå. Jeres tro har frelst jer.« De fulgte efter Jesus og takkede Gud, og det samme gjorde alle dem, der så det.

Jesus gik nu ind gennem Jeriko. I byen boede en mand, der hed Zakæus. Han var den ledende tolder, og han var meget rig. Han ville gerne se Jesus, men han var en lille mand, og han kunne ikke se for alle de mennesker, der havde samlet sig omkring Jesus. Derfor løb han i forvejen og klatrede op i et morbærfigentræ, så han kunne se Jesus, når han gik forbi. Da Jesus kom

hen til stedet, kiggede han op og sagde: »Zakæus, skynd dig at komme ned. Jeg vil gerne besøge dig i dag!«

Zakæus skyndte sig ned og bød glædestrålende Jesus velkommen i sit hjem.

Alle, der så det, surmulede. »Jesus er gået ind for at besøge en synder,« sagde de.

Mens Zakæus spiste sammen med Jesus, rejste han sig fra bordet og sagde: »Se, Herre, jeg vil give halvdelen af det, jeg ejer til de fattige, og hvis jeg har snydt nogen, skal han få fire gange så meget tilbage.«

Jesus sagde til ham: »I dag er frelsen kommet til dit hus, for du er også en af Abrahams sønner. Menneskesønnen er kommet for at lede efter og frelse alle dem, der er fortabt.«

JESUS OPVÆKKER LAZARUS FRA DE DØDE

(Lukas 10. Johannes 11-12)

Jesus var ofte på besøg i Betania hos Maria, Martha og deres bror Lazarus. En gang, hvor Jesus var i landsbyen, inviterede Martha ham hjem for at spise. Mens Martha skyndte sig at forberede aftenmaden, satte Maria sig hos Jesus og lyttede til ham. Martha blev mere og mere frustreret over, at hun stod med det hele, mens Maria ikke gjorde noget som helst for at hjælpe hende. Til sidst sagde Martha til Jesus: »Herre, er du ligeglad med, at Maria lader mig om at klare det hele? Kan du ikke sige til hende, at hun skal hjælpe mig?«

Jesus svarede hende: »Martha, Martha, du bekymrer dig om alt for mange ting. Der er kun én ting, der er virkelig nødvendig. Maria har valgt rigtigt, og det skal ikke tages fra hende.

Et stykke tid efter var Lazarus meget syg, og hans søstre sendte bud til Jesus: »Herre, din ven er syg.«

Da Jesus hørte det, sagde han: »Det er ikke en sygdom, der ender med døden.« Selv om Jesus elskede Maria, Martha og Lazarus, blev han alligevel et par dage, hvor han var. Så sagde han til sine disciple: »Lad os gå til Betania i Judæa og besøge Lazarus, for Lazarus er faldet i søvn, og jeg vil gå hen og vække ham.«

Disciplene sagde: »Hvis han sover, skal han nok få det bedre.«

Men Jesus svarede: »Lazarus er død. Jeg er glad for, at jeg ikke var der, så I kan komme til at tro. Kom, lad os gå.«

Da Jesus kom til Betania, fortalte man ham, at Lazarus allerede havde ligget i graven i fire dage. Landsbyen lå i nærheden af Jerusalem, og mange

var kommet for at trøste Maria og Martha. Martha løb Jesus i møde, men Maria blev derhjemme. Martha sagde til Jesus: »Herre, hvis du havde været her, var min bror ikke død. Men jeg ved også, at Gud vil gøre det, du beder ham om.«

Jesus sagde til Martha: »Din bror skal stå op igen.«

Martha svarede: »Ja, Herre, jeg ved godt, at han skal blive levende igen på den sidste dag.«

Jesus sagde: »Jeg er opstandelsen og livet. Den, der tror på mig, skal leve, selv om han dør. Enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig dø. Tror du på det?«

Martha sagde: »Ja, Herre, jeg tror på, at du er den frelser, som er blevet lovet os, Guds egen søn, som er kommet til vores verden.«

Så gik Martha hjem for at hente Maria. Hun hviskede til hende, at Jesus var kommet og gerne ville tale med hende.

Maria løb hurtigt ud for at finde ham. Jøderne, der var kommet for at trøste hende, gik med, fordi de troede, at hun ville ud til graven. Da Maria så Jesus, faldt hun på knæ for ham og græd: »Herre, hvis du havde været her, ville min bror ikke være død.«

Da Jesus så hende græde og så alle dem, der var fulgt med hende, blev han meget rørt og sagde: »Hvor er hans grav?«

»Kom og se,« sagde de.

Jesus græd, og nogle sagde: »Se, hvor meget han elskede Lazarus!«

Andre sagde: »Hvis han kan få blinde til at se igen, kunne han også have forhindret, at Lazarus døde.«

Jesus kom hen til graven, som var en klippehule, og en stor sten var rullet hen foran åbningen. Jesus sagde: »Rul stenen væk!«

Martha sagde: »Herre, Lazarus har været død i fire dage. Det kommer til at lugte forfærdeligt.«

Jesus sagde til hende: »Sagde jeg ikke til dig, at du skulle komme til at se Guds magt, hvis du tror?«

Da de havde taget stenen væk, så Jesus op mod himlen og sagde: »Far, tak fordi du lytter til mig. Jeg ved, at du altid hører mig, men jeg siger det, for at folk her skal forstå, at du har sendt mig.«

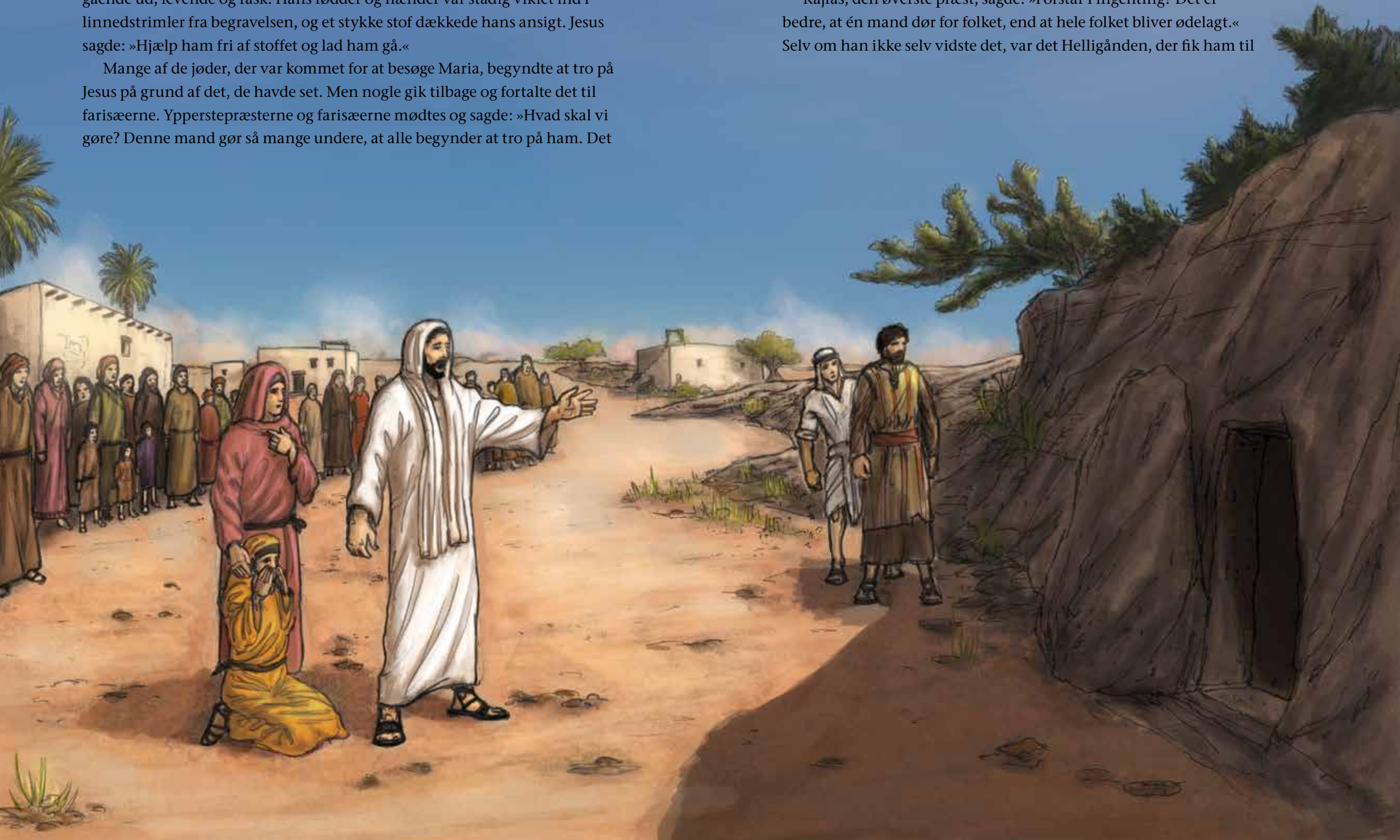
Så råbte han højt: »Lazarus, kom herud!«

Da han havde sagt det, kom den mand, der havde været død i fire dage, gående ud, levende og rask. Hans fødder og hænder var stadig viklet ind i linnedstrimler fra begravelsen, og et stykke stof dækkede hans ansigt. Jesus sagde: »Hjælp ham fri af stoffet og lad ham gå.«

Mange af de jøder, der var kommet for at besøge Maria, begyndte at tro på Jesus på grund af det, de havde set. Men nogle gik tilbage og fortalte det til farisæerne. Ypperstepræsterne og farisæerne mødtes og sagde: »Hvad skal vi gøre? Denne mand gør så mange undere, at alle begynder at tro på ham. Det

ender med, at romerne kommer og ødelægger vores tempel og splitter vort folk.«

Kajfas, den øverste præst, sagde: »Forstår I ingenting? Det er bedre, at én mand dør for folket, end at hele folket bliver ødelagt.« Selv om han ikke selv vidste det, var det Helligånden, der fik ham til

at sige det. Han profeterede, at Jesus skulle dø for det jødiske folk og ikke bare for jøderne, men for hele verden, så alle mennesker kunne blive Guds børn.

Fra den dag gik Jesus ikke længere rundt i al offentlighed blandt jøderne. Han tog ud til et øde sted og var der sammen med disciplene indtil påsken.

Da påskefesten nærmede sig, holdt jøderne i Jerusalem udkig efter Jesus. De stod ved templet og sagde til hinanden: »Tror I, han kommer?« Men ypperstepræsterne og farisæerne beordrede, at Jesus skulle arresteres, hvis nogen så ham.

Inden påsken, var Jesus på besøg hos en mand i Betania. Manden hed Simon, og Jesus havde engang helbredt ham for spedalskhed. Lazarus spiste også

med, og Martha serverede, for de boede jo der i byen. Da Jesus lagde sig til bords for at spise, kom Maria med en stor krukke med en meget dyr parfume. Hun åbnede den og hældte parfumen ud over Jesu fødder. Da hun havde smurt parfumen ud på Jesu fødder, tørrede hun resten af med sit lange hår. Duften af den søde parfume fyldte hele huset.

Judas Iskariot, en af Jesu disciple, ham, der senere forrådte ham, sagde til Jesus: »Hun burde have solgt den parfume. Den koster jo det meste af en årsløn. Så kunne pengene have været brugt på de fattige i stedet.« Det sagde Judas ikke, fordi han brød sig om de fattige. Det var ham, der havde ansvaret for deres fælles økonomi, og han stjal ofte af det, de havde.

Jesus sagde: »Lad hende være i fred, for hun forbereder mig til min begravelse! Der vil altid være fattige, I kan give penge til, men jeg vil ikke altid være her.«

Djævelen fór ind i Judas, og han gik hen til ypperstepræsterne og tempelvagterne og sagde: »Hvad vil I give mig, hvis jeg forråder Jesus til jer?« De talte tredive sølvmonter op og gav ham dem. Det var en god aftale, syntes de. Og fra da af ledte Judas efter en lejlighed til at forråde Jesus.

Mange jøder kom for at se Jesus, da de hørte, at han var i Betania, og de ville også gerne se Lazarus, som Jesus havde opvakt fra de døde. Derfor lagde ypperstepræsterne også planer om at slå Lazarus ihjel. De var jaloux, fordi så mange jøder troede på Jesus på grund af hans magt til at gøre døde levende igen.

DEN STILLE UGE

Palmesøndag (Matthæus 21, Markus 11-12, Lukas 19 og 21, Johannes 12)

Dagen efter fandt den store skare af mennesker, der var kommet til Jerusalem for at fejre påskefesten, ud af, at Jesus var på vej. De gik ud af byen for at gå ham i møde. Jesus vidste, at det ville ske, og sendte to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen derhenne. Når I kommer ind i byen, finder I et æsel med et føl, som ingen har redet på. Løs dem, og tag dem med hen til mig. Hvis nogen spørger jer, hvorfor I tager dem med, skal I sige: 'Herren har brug for dem, og han sender dem tilbage igen.'«

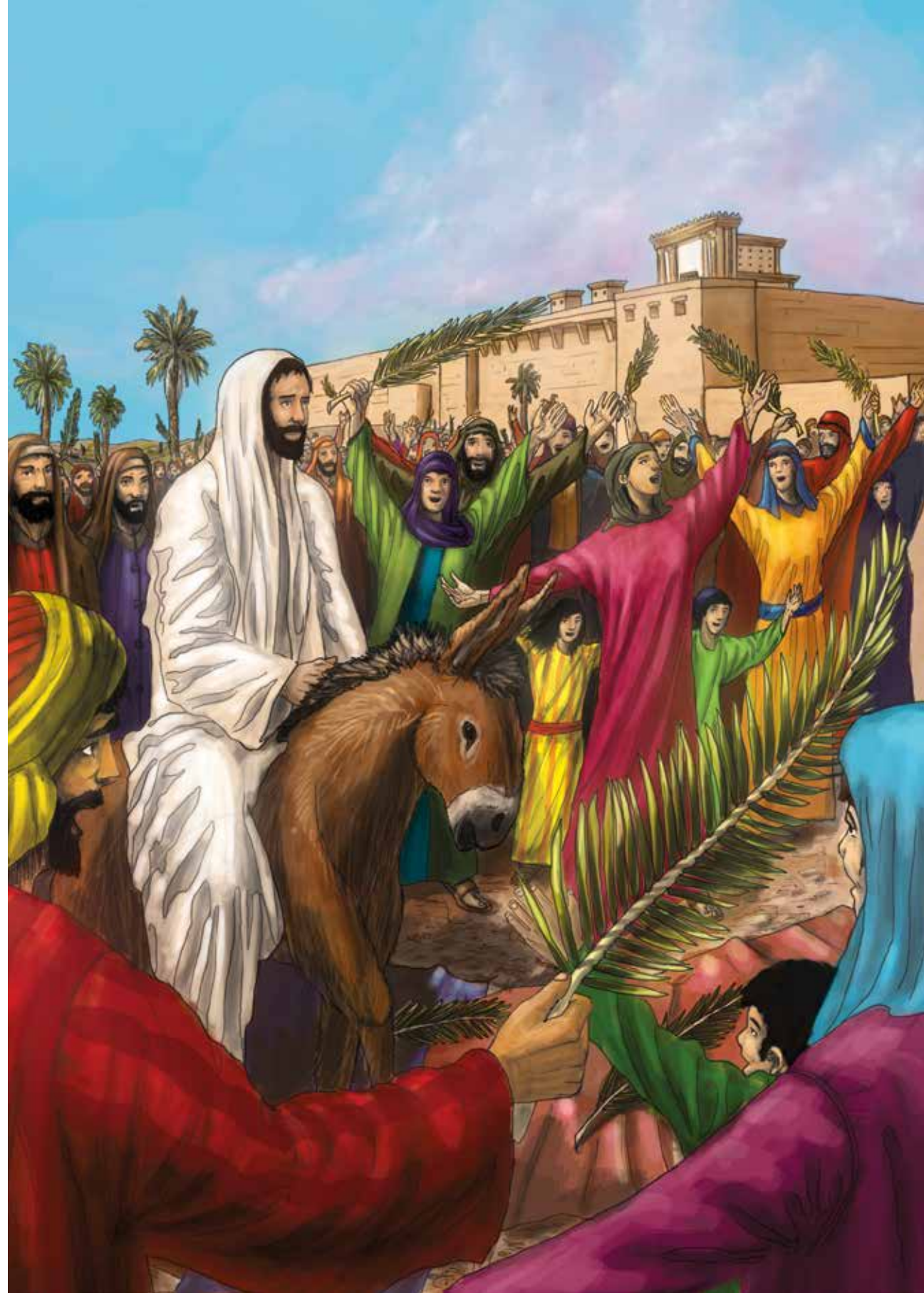
Disciplene gik af sted og fandt dyrene, sådan som Jesus havde sagt til dem. Da de løsede de reb, æslerne var tøjret med, spurgte ejeren dem:

»Hvorfor løser I vores æsel og æselføl?«

De svarede: »Herren har brug for dem,« og ejeren lod dem tage æslerne.

Disciplene lagde deres kapper på det unge æsel, og Jesus satte sig på det. På den måde blev Zakarias' profeti opfyldt: »Glæd dig, Zions datter. Råb højt af glæde, Jerusalems indbyggere! Se, din konge kommer til dig, han er retfærdig, og han frelser. Han er ydmyg og rider på et æselføl.« [Zakarias 9,9].

Hans disciple forstod ikke sammenhængen på det tidspunkt, men senere, da Jesus var opstået fra de døde, kom de i tanke om, at det var sket, nøjagtigt sådan som Zakarias havde profeteret.

De folk, der havde været til stede, da Lazarus blev opvakt fra de døde, havde fortalt vidt og bredt om underet, og det var en af grundene til, at mange kom ham i møde. Mange lagde deres kapper på vejen. Andre skar palme-grene af, og andre igen fandt små grene på markerne, som de bredte ud på vejen foran Jesus. Der var en stor mængde mennesker både foran og bag ved Jesus, og de råbte: »Hosianna! Herre, frels os! Hosianna Davids søn. Velsignet er han, som Herren har sendt. Velsignet er Israels konge! Herre, frels os! Hosianna i det højeste!«

Da de nærmede sig Oliebjerget, takkede og lovsang disciplene, så alle kunne høre det. De huskede på de fantastiske ting, de havde set Jesus gøre, og råbte: »Velsignet er den konge, Herren har sendt. Lad der være fred i Himlen og ære i det højeste!«

Nogle af farisæerne i menneskemængden sagde til Jesus: »Mester, sig dog noget til dem!«

Men Jesus svarede: »Hvis de ikke råbte, ville stenene gøre det!«

Farisæerne skumlede. »Der kan I se, vi kan ikke gøre noget! Hele verden følger efter ham!«

Da Jesus nærmede sig byen, græd han og tænkte på, at den senere ville blive ødelagt.

»Hvis bare du forstod, hvordan man får rigtig fred! Dine fjender vil komme og ødelægge dig og dine børn, fordi du ikke forstod, at din Gud var kommet til dig.«

Da Jesus red ind i Jerusalem, var der nogle i byen, der spurgte: »Hvem er det?«

Flokken, der fulgte ham, svarede: »Det er profeten, Jesus fra Nazaret i Galilæa.«

Jesus gik hen i templet. Det var allerede et stykke op ad dagen, så da han havde set sig omkring, gik han tilbage til Betania sammen med sine disciple.

Mandag og tirsdag (Matthæus 21-26, Markus 11, Lukas 19-20)

Næste morgen gik Jesus tilbage til templet og begyndte at smide alle dem ud, der købte og solgte ting derinde. Han væltede vekselernes borde, mens han citerede Esajas' Bog: »Mit hus skal være et hus, hvor mennesker fra hele verden kommer for at bede, men I har lavet det om til et samlings-sted for røvere!« [Esajas 56,7].

Der kom mange hen til ham i templet for at blive helbredt, og han helbredte blinde og lamme. Ypperstepræsterne og de skriftkloge holdt øje med ham og ventede på en lejlighed til at arrestere ham, men det var svært, for mennesker flokkedes omkring ham for at høre, hvad han havde at sige.

Børnene i templet råbte: »Hosianna, vores frelser, Davids søn!« Det gjorde ypperstepræsterne og de skriftkloge rasende. »Hører du, hvad børnene siger?« spurgte de Jesus.

»Ja,« sagde Jesus. »Har I ikke læst: 'Du får børn og spæde til at synge lovsange til dig'?« (Jesus citerede Salme 8 – en salme, som præsterne og de skriftkloge kendte meget godt. De kunne resten af verset udenad: 'spædbørnenes lovsang har magt over Guds fjender, så de ikke kan svare igen.')

Det gjorde de skriftkloge og præsterne endnu mere vrede, og de prøvede at finde ud af, hvordan de kunne sætte en fælde for Jesus med deres spørgsmål, mens han underviste hele dagen i templet. Men folk lyttede til Jesus, fordi han underviste med autoritet.

Jesus så, at folk lagde gaver i templets indsamlingsbøsser. Der kom mange rige, som lagde en masse penge i bøsserne. Så kom der en fattig enke. Hun fandt to små kobbermønter frem og lagde dem i bøsken. Jesus sagde: »Hun har givet mere end alle de andre. De lægger det i, de har tilovers af alle deres penge, men hun har puttet alle sine penge i bøsken, alt det, hun har at leve for, selv om hun er fattig.«

Jesus underviste og fortalte lignelser i templet. Han advarede mod farisæernes og de skriftkloges dårlige undervisning. Han forudsagde, at Jerusalem ville blive ødelagt, og fortalte, hvad der skal ske, når verden engang skal gå under.

Da Jesus gik ud af templet sammen med sine disciple, sagde han til dem: »Om to dage er det påske. Så skal Menneskesønnen udleveres og korsfæstes.« Jesus fortalte igen sine disciple, hvordan og hvornår han skulle dø, men de forstod det stadig ikke.

I mellemtiden var ypperstepræsterne og de jødiske ledere samlet i ypperstepræsten Kajfas' palads, og her lagde de planer om, hvordan de i al hemmelighed kunne arrestere Jesus og slå ham ihjel. De sagde til hinanden: »Men det kan ikke være nu i påsken. Vi kan ikke risikere, at der bliver oprør.«

Påskemåltidet (Matthæus 26, Markus 14, Lukas 22, Johannes 13-14, 1 Korintherbrev 11)

På den dag, hvor påskelammet skulle slagtes, sendte Jesus Peter og Johannes ind i Jerusalem. »Gå hen og forbered påskemåltidet, så vi kan spise det sammen,« sagde han.

»Hvor skal vi forberede det?« spurgte de.

»Hør godt efter: Gå ind i byen. Der vil I få øje på en mand, som bærer på en vandkrukke. Følg efter ham, indtil han går ind i et hus. Sig så til husets ejer, at Mesteren spørger efter det rum, hvor han kan spise påskemåltidet sammen med sine disciple. Så vil han vise jer et rum ovenpå. Der kan I forberede det til os.«

De gik, og det skete fuldstændig, som Jesus havde sagt. De gjorde alt parat. Da det blev aften, lagde Jesus og disciplene sig til bords. Jesus sagde til dem: »Jeg har glædet mig til at spise sammen med jer, før jeg skal lide. Jeg skal ikke spise igen, før det er fuldbragt, og Guds rige kommer.«

Da han havde takket for maden, gav han dem bægeret med vinen og sagde: »Del det med hinanden. Jeg skal ikke drikke af det igen, før Guds rige kommer.«

Så begyndte disciplene at diskutere, hvem der var den vigtigste af dem. Jesus sagde til dem: »Sådan noget går andre landes konger op i. Det burde I ikke. Den ældste skal være som den yngste og lederen som tjeneren. Jeg er sammen med jer for at vise jer, hvordan man tjener. I har fulgt mig gennem det hele. Min far har udpeget et rige til mig, og dér skal I sidde ved mit bord og på troner, og I skal dømme Israels tolv stammer.«

Jesus vidste, at tiden nu var kommet, hvor han skulle vise, hvor stor hans kærlighed var. Han vidste, at Gud havde givet ham al magt, og at han var kommet fra Gud og skulle tilbage til Gud. Under måltidet rejste han sig og tog sin kappe af og bandt et håndklæde rundt om livet. Så hældte han vand i et kar og begyndte at vaske disciplenes fødder og tørre dem med håndklædet. Da han var færdig, tog han sin kappe på igen.

»Forstår I, hvad det er, jeg har gjort?« spurgte han. »I kalder mig Mester og Herre, og det skal I også, for det er jeg. Så når jeg, jeres Mester og Herre, har vasket jeres fødder, skal I gøre det samme over for hinanden. Hør, hvad jeg siger til jer: En tjener er ikke større end sin herre. Sendebuddet er ikke større end ham, der sendte ham. Nu har I set, hvad I skal gøre, og I bliver velsignet, hvis I gør det.

Jeg taler ikke om jer alle sammen, for jeg ved, hvem det er, jeg har udvalgt. Det, der står i skrifterne går snart i opfyldelse. Der står: »Den, der spiser mit brød, vender sig imod mig« [Salme 41,10]. Jeg siger det til jer nu, så I forstår det.« Jesus blev meget urolig. Han sagde direkte til dem: »Jeg siger det, som det er: En af jer vil forråde mig.«

Disciplene blev kede af det og kiggede på hinanden og undrede sig over det, han sagde. Simon Peter spurgte Johannes, som var tættest på Jesus, om han ikke kunne spørge, hvad han mente. Johannes lændede sig tilbage og spurgte Jesus: »Hvem er det, Herre?«

Jesus sagde: »Jeg vil dyppe et stykke brød og give det til ham.« Han dypede et stykke brød og gav det til Judas, Simon Iskariots søn. Da Judas tog imod brødet, var Djævelen i ham, og han sagde: »Er det mig, Herre?«

Jesus svarede ham: »Du siger det selv. Skynd dig at gøre det, du skal gøre.« De andre forstod ikke, hvad Jesus mente. De troede, han sagde, at Judas skulle skynde sig ud og købe noget til festen eller give nogle penge til de fattige, fordi det jo var ham, der stod for pengene. Judas rejste sig og gik med det samme. Det var blevet mørkt.

Jesus sagde til sine disciple: »Nu har Menneskesønnen vist, hvem han er, og han har vist, hvem Gud er. Gud vil også vise Sønnen stor ære, ja, det skal ske nu.«

Så tog Jesus brødet. Da han havde velsignet og takket for det, brækkede han det i stykker, gav dem det og sagde: »Det er mit legeme, som er givet for jer. Gør det for at huske mig.« På samme måde tog han vinbægeret, da de havde spist, og da han havde takket for det, gav han dem det og sagde: »Drik alle sammen af det. Dette bæger er blodet i den nye pagt. Det er mit blod, der skal flyde for jer og for mange til tilgivelse for jeres synder. Hver gang I drikker det, skal I gøre det, for at huske på mig. Jeg skal ikke drikke af vindruens saft, før jeg skal drikke den sammen med jer i min fars rige.«

Så sagde Jesus til dem: »Mine børn, jeg skal kun være sammen med jer i kort tid. I kan ikke komme med derhen, hvor jeg skal hen. Her er et nyt bud til jer: I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer. Hvis I elsker hinanden, ved alle, at I er mine disciple.

Peter spurgte: »Herre, hvor skal du hen?«

Jesus svarede: »Du kan ikke komme med, men du skal følge efter senere. I nat vil I alle vende jer væk. Det står i Skrifterne: 'Jeg vil slå hyrden ned, og fårene vil blive spredt.' [Zakarias 13,7]. Når jeg er opstået, går jeg i forvejen for jer til Galilæa.«

Peter sagde: »Selv om alle de andre svigter dig, så vil jeg aldrig gøre det.«

Jesus sagde: »Åh Simon, Djævelen gør krav på jer alle sammen, men jeg har bedt for dig, for at din tro ikke skulle svigte. Når du siden vender om, skal du opmuntre dine meddisciple.«

Peter sagde: »Herre, jeg er klar til at gå i fængsel eller dø sammen med dig!«

Jesus svarede ham: »Vil du virkelig dø for mig? Hør her, Peter: I nat vil du tre gange benægte, at du kender mig, og derefter vil hanen gale.«

Peter sagde igen: »Om jeg så skal dø sammen med dig, vil jeg aldrig påstå, at jeg ikke kender dig.« De andre disciple sagde det samme.

Skærtorsdag: Jesus underviser og beder (Johannes 14-17)

Jesus sagde til dem: »I skal ikke være bekymrede. Tro på Gud, og tro på mig. I min fars hus er der mange værelser. Jeg går i forvejen og forbereder en plads til jer. Når jeg har forberedt den, kommer jeg igen og henter jer, så at I også kan være der, hvor jeg er. I kender vejen dertil.«

Thomas var forvirret: »Herre, vi ved ikke, hvor du skal hen. Hvordan kan vi så kende vejen?«

Jesus sagde: »Jeg er vejen og sandheden og livet. Man kan kun komme til Faderen gennem mig. Hvis I kender mig, kender I også min far. I kender ham og har set ham.«

Filip sagde: »Vis os Faderen, og så forstår vi det, Herre.«

Jesus sagde: »Jeg har været sammen med jer så længe, og så siger I alligevel, at I ikke kender mig. Den, der har set mig, har set Faderen. Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig. Det, jeg siger, har jeg ikke selv fundet på, men det har Faderen sagt til mig. Det, jeg gør, er noget, han gør. I må tro på, at jeg er i min far, og at min far er i mig. Hvis I tror på mig, kommer I til at gøre større ting end dem, jeg har gjort, fordi jeg skal tilbage til min far. Hvis I beder om noget i mit navn, så vil jeg gøre det. På den måde ærer Sønnen sin far. Altså: Hvis I beder om noget i mit navn, vil jeg gøre det.

Hvis I elsker mig, vil I gøre det, jeg beder jer om. Jeg vil bede Faderen om at sende en anden rådgiver til jer, som altid vil være hos jer. Han er sandhedens ånd. Mennesker, som ikke kender mig, kan ikke tage imod ham, for de kender ham ikke, men I kender ham. Han bor sammen med jer og i jer.

Jeg efterlader jer ikke som forældreløse. Jeg kommer igen. Ikke alle vil se mig, men I vil se mig. I skal leve, fordi jeg lever.

Hvis I elsker mig, så hold mine bud. Min far elsker jer, og vi vil bo hos jer. Nu har jeg sagt det. Når Talsmanden, Helligånden, kommer, vil han hjælpe jer med at huske alt det, som jeg har fortalt jer. Jeg giver jer min fred, og det er ikke den fred, man ellers kender. Jeg skal af sted, men jeg kommer igen. Hvis I elsker mig, så glæd jer over, at jeg skal tilbage til Faderen, for han er større end jeg. Jeg siger det til jer nu, før det sker. Han, der hersker over verden, kommer, men han har ingen magt over mig.

Jeg er vintræet, og min far passer vingården. I er grenene. Hvis I bliver i mig, vil I bære meget frugt. Uden mig kan I ingenting gøre. Hvis I bliver i mig, kan I bede om hvad som helst, og jeg vil give jer det. I ærer min far, hvis I bærer meget frugt og viser, at I er mine disciple. Som min far har elsket mig, sådan elsker jeg jer. I skal blive i min kærlighed. Det er den største glæde for mig, hvis I elsker hinanden. Jeg kalder jer mine venner, fordi jeg har fortalt jer alt det, jeg har hørt fra min far. I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer. Alle, der hader mig, hader min far.

Når Talsmanden kommer, vil han fortælle jer sandheden om mig. Hvis jeg bliver her, kommer Talsmanden ikke. Men Talsmanden vil vejlede jer i sandheden, og han vil ære mig.

I er kede af det, fordi jeg siger, at I om lidt ikke skal se mig længere. Men når jeg ser jer igen, vil I blive så glade, og ingen kan tage den glæde fra jer. Det er sandt, hvad jeg siger: Hvis I beder Faderen om noget, så vil han give jer det, hvis I beder i mit navn. Tidligere har I ikke bedt om noget i mit navn, men det skal I gøre nu. I vil komme til at opleve en stor glæde!

Om lidt bliver I spredt, og alle går hver til sit, og jeg bliver alene tilbage. Men jeg er ikke alene, for Faderen er sammen med mig. Jeg har sagt det til jer, for at I ikke skal være urolige. I vil altid komme til at opleve modgang her i verden, men I skal ikke miste modet, for jeg har overvundet verden.«

Så begyndte Jesus at bede. Han så op mod himlen og sagde: »Far, nu er tiden kommet, hvor du skal ære din søn, så din søn kan ære dig. Du har givet ham magt til at give evigt liv til dem, du har givet ham. Det evige liv er, at de kender dig, den eneste sande Gud og Jesus Kristus, som du har sendt. Jeg har æret dig ved at gøre det, du bad mig om. Nu skal du give mig ære ved at tage mig hjem igen i den herlighed, jeg havde, før verden begyndte.

Jeg har gjort dit navn kendt for de mennesker, du gav mig. De har troet på dit ord. De ved, at alt det, du har givet mig, virkelig er fra dig. Jeg har givet dem de ord, du sagde til mig. De troede på det og har forstået, at jeg er kommet fra dig. De tror på, at du har sendt mig.

Jeg beder for alle dem, du har givet mig. Jeg kommer tilbage til dig. Hellige far, pas på dem, så de kan være ét, ligesom vi er ét. Jeg har talt dine ord til dem. Verden hader dem, fordi de ikke tilhører denne verden, ligesom jeg ikke tilhører denne verden. Jeg beder dig ikke om at tage dem ud af denne verden, men jeg beder dig om at beskytte dem mod den Onde.

Gør dem hellige gennem sandheden. Dit ord er sandheden. Du sendte mig til verden, og på samme måde sender jeg dem til verden. Jeg giver mig selv til dem for at gøre dem hellige, ved at de kender din sandhed.

Jeg beder også for dem, som begynder at tro på mig igennem deres ord. Gør dem til ét, ligesom du og jeg er ét, så verden kan forstå, at du har sendt mig, og at du elsker dem, ligesom du elsker mig.

Far, tag alle dem, du har givet mig, med op til mig, så de kan se den herlighed, du gav mig, før verden blev til. Jeg har fortalt dem om dit navn, for at de også må opleve den kærlighed, du har til mig, og for at jeg må være i dem.«

I haven (Matthæus 26, Markus 14, Lukas 22, Johannes 18)

Da Jesus var færdig med at bede, sang de sammen og gik ud til Oliebjerget, hvor der lå en have, der hed Getsemane. Jesus sagde til sine disciple: »Sæt jer her og bed om, at I ikke falder i fristelse.« Han tog Peter, Jakob og Johannes med sig. Han begyndte at blive meget urolig og sagde: »Jeg er så bange. Bliv her og hold vagt sammen med mig.«

Jesus gik lidt længere væk og knælede ned og bad. »Far, du kan alt. Hvis du vil, så lad mig slippe for den lidelse, jeg skal igennem. Men det skal ske, som du vil, og ikke som jeg vil.« En engel fra Himlen kom ned til ham, mens han bad, for at give ham nye kræfter. Angsten fyldte ham helt. Han bad igen, og hans sved faldt som bloddåber på jorden.

Da han kom tilbage til de tre disciple, var de faldet i søvn. Han sagde til Peter: »Simon, sover du? Kunne du ikke holde dig vågen og bede sammen med mig i bare en time? Hold dig vågen, og bed om, at du ikke falder i fristelse. Viljen er der, men I kan ikke af jer selv.«

Jesus gik igen lidt væk for at bede for sig selv. Han bad den samme bøn: »Far, du kan alt. Hvis det kan lade sig gøre, så lad mig slippe for den lidelse, jeg skal igennem. Men det skal ske, som du vil, og ikke som jeg vil.« Da han kom tilbage til disciplene, var de igen faldet i søvn. De vidste ikke, hvad de skulle sige.

For tredje gang gik Jesus hen for at bede: »Far, hvis det er muligt, så lad mig slippe for den lidelse, jeg skal igennem. Men det skal ske, som du vil, og ikke som jeg vil.« Han gik tilbage til disciplene, som stadig sov. »Sover I stadigvæk?« spurgte han dem. »Hør, det er nu, Menneskesønnen skal forrådes og overlades til syndere. Lad os gå. Forræderen er her allerede.«

Mens Jesus talte, kom Judas sammen med en flok mennesker fra templet: Ypperstepræsterne, de skriftkloge, lederne, farisæerne og vagterne fra templet. De havde sværd og fakler og køller med. Judas gik forrest.

Jesus vidste, hvad der ville ske med ham, og gik frem mod dem og spurgte: »Hvem leder I efter?«

»Jesus fra Nazaret,« svarede de. Judas stod sammen med dem og var klar til at forråde ham.

»Det er mig,« sagde Jesus. Da Jesus sagde 'Det er mig', brugte han det navn, Gud havde givet sig selv over for Moses, da Gud reddede israelitterne ud af Egypten ved den første påske. Da flokken fra templet hørte Jesus bruge Guds mægtige navn, kunne de ikke gøre noget. De veg tilbage og faldt om på jorden.

Jesus spurgte dem igen: »Hvem leder I efter?«

»Jesus fra Nazaret,« sagde de igen.

»Jeg har allerede sagt, at det er mig. Hvis det er mig, I leder efter, så lad de andre gå.« Det sagde han, for at det, han tidligere havde sagt om, at han ikke skulle miste nogen af dem, han var blevet givet, skulle opfyldes.

Judas havde aftalt et tegn med dem. »Det er ham, jeg kysser. Arrester ham, og tag ham hurtigt med.« Han kom hen til Jesus og sagde: »Godaften, Mester,« og han gav ham et kys.

Jesus sagde til ham: »Min ven, hvorfor er du her? Forråder du Menneskesønnen med et kys?« De tog fat i Jesus og arresterede ham.

En af disciplene sagde: »Skal vi bruge vores sværd?« Peter trak sit sværd og huggede øret af Malkus, en af ypperstepræstens tjenere.

Men Jesus sagde: »Peter, stik dit sværd i skeden, for alle, der trækker sværd, skal dø for sværdet. Hvis jeg bad min far om det, ville han sende mere end 72.000 engle, men så ville det, der står i Skrifterne, jo ikke blive opfyldt! Da Jesus havde sagt det, rørte han ved Malkus' øre og satte det på igen.

Jesus sagde til dem, der var kommet for at arrestere ham: »Hvorfor kommer I med køller og sværd, som om I leder efter en røver? Jeg har været i templet i mange dage, og dér har I ikke arresteret mig. Nu er det jeres tid; mørket er kommet.«

Mens de bandt Jesus og førte ham væk, flygtede alle disciplene. Soldaterne fik fat i en ung mand, men han vristede sig fri og flygtede nøgen, og soldaten stod tilbage med hans tøj.

Jesus bliver afhørt af de jødiske ledere (Matthæus 26-27, Markus 14, Lukas 22, Johannes 18)

Tempelvagterne tog først Jesus med hen til Annas, Kajfas' svigerfar. Simon Peter og en anden discipel fulgte efter på afstand. Da Jesus blev ført ind i gården, fik den anden discipel lov til at komme med ind, fordi han kendte ypperstepræsten Kajfas. Disciplen talte med pigen, som stod vagt ved døren, og hun lod Peter slippe ind, men da hun så nøjere på ham, spurgte hun: »Er du ikke også en af hans disciple? Du var da sammen med ham.«

Peter svarede: »Nej jeg er ej. Jeg ved ikke, hvad du taler om.«

På samme tid blev Jesus afhørt af Annas, som tidligere havde været ypperstepræst. Han spurgte ham ud om hans disciple og hans undervisning. Jesus sagde til Annas: »Jeg har altid undervist i al offentlighed i synagogerne eller i templet, hvor jøderne mødes. Jeg har ikke holdt noget hemmeligt. Spørg dem, der har hørt mig. De ved, hvad jeg har sagt.«

En af de mænd, der stod der, slog ham i ansigtet, da han sagde det. »Synes du, det er en måde at svare ypperstepræsten på?« spurgte han.

Annas sendte ham videre til Kajfas, som nu var ypperstepræst. Jesu hænder var stadig bundet. Nu prøvede ypperstepræsterne og de jødiske ledere at finde nogle mennesker, der ville vidne mod Jesus og fortælle, hvilke skadelige ting han havde sagt og gjort. Mange kom og løj om Jesus. Men ingen kunne bekræfte hinandens historier. Til sidst var der to falske vidner, der sagde: »Vi har hørt ham sige, at han ville ødelægge templet og bygge det op igen på tre dage.« Men deres historier passede heller ikke sammen.

Ypperstepræsten sagde så: »Har du ikke noget at sige til alt det, de fortæller om dig?«

Men Jesus sagde ingenting.

Præsten sagde så: »Du er under ed ved den levende Gud, og jeg siger: Fortæl os: Er du Messias, den Velsignedes søn.«

Jesus svarede: »Ja, jeg er. Det er, som du siger. I fremtiden skal I se Menneskesønnen sidde ved Guds højre hånd og komme igen på himlens skyer.«

Kajfas sprang op og rev sit tøj i stykker. »Det er jo gudsbespottelse! Hvad skal vi med flere vidner? I har selv hørt, at han håner Gud. Hvad siger I?«

De råbte alle sammen: »Han fortjener døden.« Så stimlede præsterne og de jødiske ledere sammen om Jesus. De slog ham i ansigtet og spyttede på ham. De smed et stykke stof over hovedet på ham og slog ham og hånede ham: »Profetér for os! Sig, hvem det var, der slog dig!« Tempelvagterne tog ham med og bankede ham.

Peter stod ved ilden i gården, da det skete. Pigen, der holdt vagt ved døren, kiggede på ham og sagde igen: »Ham der var med Jesus fra Nazaret.« Flere nikkede og sagde: »Du er også en af dem!«

Igen benægtede Peter og bandede på det: »Jeg kender ikke manden!«

En time senere var der en anden, der sagde til Peter: »Jo, du er da en af hans disciple. Du er fra Galilæa, det kan jeg høre på din dialekt.« En af præstens tjenere sagde til ham: »Så jeg dig ikke i haven sammen med ham?« Han var i familie med Malkus, som Peter havde hugget øret af.

Peter nægtede igen. Han bandede og svor: »Jeg kender ikke den mand!« I det samme galede hanen.

Da vagterne førte Jesus væk, vendte han sig om og så på Peter, og Peter kom i tanke om det, Jesus havde sagt: »Inden hanen galer, har du tre gange nægtet, at du kender mig.« Peter gik ud og græd hjerteskræende.

Da Judas fandt ud af, at de ville slå Jesus ihjel, blev han fyldt af skyldfølelse, og han gik hen for at betale de tredive sølvmonter tilbage, som præsterne havde givet ham for at forråde Jesus. »Jeg har syndet! Jeg har forrådt en uskyldig mand,« sagde han.

»Det er vi ligeglade med. Det er dit problem,« sagde de til ham.

Så tog Judas pengene og kastede dem ind i templet og gik ud og hængte sig.

Præsterne tog pengene og købte senere en mark for dem, hvor fremmede kunne blive begravet. På den måde blev en profeti af profeten Jeremias opfyldt: »De tog de tredive sølvmonter og købte pottemagermarken, sådan som Herren havde sagt til mig.«

Langfredag: Pilatus og Herodes afhører Jesus (Matthæus 27, Markus 15, Lukas 23, Johannes 18-19)

Alle de jødiske ledere tog nu Jesus med hen til den romerske guvernør Pontius Pilatus. De blev uden for paladset for ikke at blive urene, så de ikke kunne fejre påskefesten. Derfor kom Pilatus ud for at tale med dem. »Hvilke anklager har I imod ham?« spurgte han.

»Hvis han ikke var en forbryder, ville vi ikke være kommet med ham,« svarede de.

»Tag ham med, og døm ham efter jeres egne love,« sagde Pilatus.

De jødiske ledere sagde: »Vi må ikke dømme en mand til døden, og ham her splitter vores folk. Han afholder folk fra at betale skat til kejseren, og han siger, at han er Messias, en konge.«

Pilatus spurgte Jesus: »Er du jødernes konge?«

Jesus svarede: »Mit rige er ikke af denne verden. Jeg er kommet for at fortælle sandheden, og enhver, som lever efter sandheden, lytter til mig.«

Pilatus sagde: »Hvad er sandhed?« Så gik han ud og sagde til de jødiske ledere: »Jeg kan ikke se, at han er skyldig i noget.«

De ledende præster fortsatte med at beskylde Jesus for mange ting, men Jesus sagde ikke noget til sit forsvar. Det kom bag på Pilatus. »Han pisker folkestemningen op i hele Judæa og selv i Galilæa,« sagde de til Pilatus.

Da Pilatus fandt ud af, at Jesus var fra Galilæa, sendte han ham hen til Herodes, Galilæas guvernør, som var på besøg i Jerusalem. Herodes blev glad for at møde Jesus. Han havde hørt om alle de ting, Jesus havde gjort, og håbede, at Jesus ville gøre et under, så han selv kunne se det. Herodes stillede mange spørgsmål, men Jesus svarede ikke. Præsterne og de skriftkloge blev ved med at anklage ham, men han sagde stadig ingenting. Så gav Herodes og hans soldater ham en flot kåbe på. De sagde ondskabsfulde ting til ham og hånede ham. Så sendte de ham tilbage til Pilatus. Herodes og Pilatus havde været fjender, men den dag blev de venner.

Pilatus gik da ud til folkemængden, som stod samlet i gården, og sagde: »Jeg finder ham ikke skyldig i noget, men nu vil jeg løslade en fange, som jeg plejer at gøre til jeres påskefest. Skal jeg løslade Barabbas eller Jesus, jødernes konge?« Barabbas var en velkendt fange, som havde ledet et oprør. Han var røver og morder. Pilatus vidste, at de jødiske ledere var misundelige på Jesus, og at det var derfor, de ville af med ham. Han troede, folket ville forstå, at det var bedre at få løsladt en uskyldig mand end en frygtelig forbryder.

Mens han talte med folket, kom der en tjener med besked fra Pilatus' kone. »Du må ikke gøre noget mod den uskyldige mand. Jeg har haft mange onde drømme på grund af ham.«

Men de ledende præster gik rundt og piskede en stemning op i folkemængden: »Råb til Pilatus, at han skal løslade Barabbas og korsfæste Jesus,« sagde de. »Hvem skal jeg sætte fri?« spurgte Pilatus.

Og folkemængden råbte: »Barabbas! Løslad Barabbas!«

Pilatus spurgte: »Hvad skal jeg gøre med ham, der kaldes Messias?«

De råbte: »Korsfæst ham! Korsfæst ham!«

Pilatus sagde: »Jeg kan ikke se, at han er skyldig i noget, der fortjener døden. Jeg vil straffe ham og derefter lade ham gå.« Pilatus lod Jesus piske voldsomt. Soldaterne lavede en krone af nogle tornegrene og satte den på Jesu hoved. De gav ham en rød kåbe på og en stav i hånden, han kunne bruge som scepter. Så tog de ham med ud foran folket. Alle soldaterne hånede ham og råbte: »Oh, ærede jødernes konge!« De tog staven og slog ham i hovedet igen og igen. De lod, som om de tilbad ham, mens de spyttede på ham.

Pilatus sagde: »Her er jeres konge.«

Folket råbte: »Korsfæst ham! Korsfæst ham!«

Pilatus sagde: »I må selv korsfæste ham, jeg kan ikke se, at han er skyldig i nogen forbrydelse.«

Folket skreg: »Vi har vores egne love. Han skal dø, fordi han har gjort sig selv til Guds søn.«

Pilatus blev bange og sagde til Jesus: »Fortæl mig, hvor du er fra. Ved du ikke, at jeg har magt til at løslade dig og magt til at lade dig korsfæste?«

Jesus sagde: »Du har kun magt, fordi den er blevet givet til dig ovenfra. Den, der har udleveret mig til dig, er mere skyldig end du.«

Pilatus prøvede igen at få Jesus løsladt, men jøderne råbte: »Hvis du løslader ham, er du ikke kejserens ven. Korsfæst ham! Korsfæst ham!«

Pilatus sagde: »Skal jeg korsfæste jeres konge?«

Folket råbte: »Vi har ikke andre konger end kejseren.«

Pilatus kunne se, at det trak op til uroligheder, og han sendte bud efter et kar med vand. Så vaskede han sine hænder i folkemængdens påsyn og sagde: »Jeg er uskyldig i denne mands blod! I må selv tage det på jer.«

Folket svarede: »Må hans blod komme over os og vore børn!«

Pilatus løslod Barabbas og overlod Jesus til sine soldater, så de kunne korsfæste ham. Soldaterne tog den røde kåbe af ham og gav ham hans eget tøj på. Så førte de ham væk.

JESUS BLIVER KORSFÆSTET, DØR OG LÆGGES I EN GRAV

(Matthæus 27. Markus 15. Lukas 23. Johannes 18-19)

Jesus bar selv sit kors, da de gik ud af byen. Men efter kort tid greb soldaterne fat i en mand fra Kyrene, som hed Simon. Ham tvang de til at bære korset for Jesus. En stor mængde mennesker fulgte efter dem, mens de græd. Sammen med Jesus blev også to andre mænd ført ud for at blive korsfæstet.

Da de kom ud til Golgata, som betyder 'kraniestedet', tilbød de ham vin, der var blandet med myrra for at lindre hans smerter, men han ville ikke drikke det. Klokken var ni om morgenen da de hamrede Jesu hænder og fødder fast til korset. Jesus bad: »Far, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«

Jesu kors stod mellem de to andre forbryderes kors. En plade med begrundelsen for korsfæstelsen blev sat fast på hvert kors over hovedet på mændene. På Jesu plade skrev Pilatus: »Jesus fra Nazaret, jødernes konge.« Det var skrevet på hebræisk, latin og græsk, så alle, der kom forbi, kunne læse det. Ypperstepræsten sagde: »Du burde ikke skrive 'jødernes konge', men 'denne mand sagde: Jeg er jødernes konge.'«

Pilatus sagde: »Hvad jeg skrev, det skrev jeg.«

Pilatus' soldater, som holdt vagt, tog nu Jesu tøj og delte det mellem sig. Det bedste var hans kjortel, der var vævet i ét stykke. Soldaterne sagde: »Lad os ikke rive den i stykker. Vi trækker lod om den i stedet.« Det var en opfyldelse af Skriften, hvor der står: »De delte mit tøj mellem sig og kastede lod om min kjortel« [Salme 22,19].

